

ншатъ мой мжжъ. Каквѣ е чиста ѿ не оу-
 вѣлама книга, рече свѣщеннико, катѡ ѿ кѣ-
 ше разгърналъ ѿ швращаше ѿ листата е-
 динъ по единъ. Воистина честный отче,
 азъ многѡ ѿ вѣрдимъ, но катѡ не знамъ
 да читѣмъ, за това ѿ оставамъ да стои
 тамъ безъ да ѿ читѣ нѣкой. Свѣщеннико
 рече ѿ на това: ты многѡ вѣрдишъ писмото
 на любезншатъ си сѣнъ, кажи ми защо го
 вѣрдишъ толкова; ѿговори мѣ вдовицата,
 вѣрдимъ го ѿ го швѣчемъ защото е ѿ сѣ-
 нѣми, ѿ катѡ глѣдамъ писмото мѣ мѣслимъ
 че глѣдамъ предъ себѣ си нѣго самаго, защо-
 то писмото мѣ е пжано съ сѣнѣвните мѣ
 сладки слова на люковѣта, за горката си
 стѣра майка. ѿ слѣдъ мало време, кога ти
 се приближи смѣртѣта, рече ѿ свѣщеннико:
 ще ли да можешъ да зѣмешъ писмото съ съ
 сѣбе си во вѣчностъ, за да слѣдвашъ, какъ
 ще го читѣтъ тамъ, ѿ да се радвашъ, как-
 вото и сегѣ се радвашъ за люковѣта на
 сѣнѣ си; Свѣщеннико ѿ каза това на кратко
 ѿ съ сладокъ гласъ, но нѣговите слова, катѡ
 единъ ножъ ѿ двѣте страни остаръ про-
 бѣдаха сердцѣто на вдовицата, коѣто по-
 рѣни слѣзѡ, даке ѿ лицѣто ѿ бѣше побле-